

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Előfizetésre való felhívás.

Teljes huszonöt esztendőn keresztül küzdött lapunk a függetlenségi eszme szolgálatában, s ebben a küzdelemben kitartásra buzdított nemcsak a közönségnek folyton gyarapodó támogatása, a mely lehetővé tette, hogy lapunk szerény igényekkel indult hetilapból a modern kor kívánalmainak megfelelő napilappá küzdje fel magát, hanem lelkesített az a törhetlen meggyőződésünk is, hogy a függetlenségi eszme *előbb-utóbb diadalmaskodnia kell*, mert élő eszmét örökre eltemetni nem lehet.

Szerény körben, de annál odaadóbb buzgalommal működünk tehát közre, hogy a függetlenségi eszmét a pillanatnyi haszon után kapkodó anyagias nemzedék végekép ki ne irtassa a nemzet szívéből, hanem mint szent oltártűzet ápolja, hogy adandó alkalommal ebből merithessen erőt, kitartást, lelkesedést az eszme megtestesítésére.

S ez az alkalom immár a küszöbön áll. Évszázados lenyűgözője szabadságunknak meghasonlott önmagával, a régi központosított Ausztria a teljes szétbomlás útjára lépett, alkotmánya, a mely 1867-ben ürügyül szolgált állami függetlenségünk feláldozására, felmondta a szolgálatot s ez lehetetlenné tette az alkotmányos formákba bujtatott összbiradalmi kormányzat folytatását.

A harminc éven át megszokott szolgálalkúság tehet és tenni fog is még kétségbeesett kísérleteket az alapjaiban megrendült közönséges kiegyezés fenntartására, de a perszonál unió alapuló állami függetlenségünk érvényesülésének tartós siker reményével utját többé nem állhatja.

Ebben a küzdelmes átmeneti időszakban, a mikor a függetlenségi eszme hívei, a tényleges hatalmát féltő uralkodó párttal meg fogják vivni élet-halál harcukat, *fokozott mértékben lesz szükség a független sajtó éberségére*, hogy a nemzet félrevezetésére kiesztelt kormányparti fogásokat leleplezze, a hamis jelszavak üres voltát feltárja s a mesterségesen elaltatott nemzeti közvéleményt mély álmából felrázza, hogy ez hatalmas tiltakozó szavát felemelje minden olyan nemzetrontó kísérlet ellen, a melylyel a viszonyok alakulásából természet-szerűen kifejlődő állami függetlenségünket újra elalkudni akarnak.

Ezt a feladatot egész odaadással fogjuk teljesíteni s hogy ebbeli működésünknek óhajtott foganatja is legyen, kérjük olvasó közönségünket, hogy tőlünk eddig tapasztalt támogatását ezental se vonja meg, sőt *lapunkat s ezzel a benne hirdetett függetlenségi eszmét újabb körökbe is terjeszteni sziveskedjék*.

Lapunk az országos politikán kívül — mint eddig — továbbra is behatóan fogja tárgyalni a városi és megyei helyi ügyeket s törekedni öszinte igazmondással és önzetlenül előmozdítani városunk és megyénk igaz érdekeit.

Az ország és a külföld nevezetesebb eseményeiről, az országgyűlés tárgyalásairól *távíratí tudósításokat* hozunk és ezekkel megelőzük a fővárosi ujságok közléseit; valamint kiváló gondot fordítunk hirovatunknak minél élénkebbé való tételére is. Közöljük ezenkívül hetenkint, még pedig már a csütörtökön este megjelenő számunkban, a pécsi kir. ítélőtáblánál azon a héten elintézés alá került ügyek jegyzékét az elintézés módjával, nemkülönben

a következő héten leendő elintézés végett bejelentett ügyeket, ami nemcsak az ügyvédekre, de minden ügyes-bajos félre nézve is aktuális fontossággal bír, a kinek bármily jogügye a kir. táblához kerül.

Tárcarovatunkban s a jövőre is könyvalakban közlendő regényekkel bőven fogunk gondoskodni mulattató olvasmányról is, szóval mindent elkövetünk, hogy minden tekintetben kielégítsük olvasóközönségünknek egy a modern igényeknek megfelelő napilaphoz ízütt vára-kozását.

Előfizetési árak:

Lapunk előfizetési ára, mely az összes lapok között a legjutányosabb, marad a régi, vagyis

egész évre 10 frt.
félévre 5 frt.
negyedévre 2 frt 50 kr.
egy hónapra — » 85 kr.

Kevesbé módos olvasóink számára folytatni fogjuk a vasárnaponként megjelenő **heti kiadásunkat** is, a melynek előfizetési ára

egész évre 3 frt.
félévre 1 frt 50 kr.
negyedévre — » 85 kr.

Az előfizetés legcélszerűbben postautalványnyal eszközölhető. Előfizetések a „Pécsi Figyelő” kiadóhivatalához (Pécs, Mária-u. 1. sz. a.) küldendők.

Mutatványszámokat kívánatra bárhová küldünk.

Hazafias tisztelettel

„PÉCSI FIGYELŐ”
szerkesztősége és kiadóhivatala.

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Nina gyermeke.

— Mefisztó! Szálljon le! Mefisz . . .

Ahogy visszafordultam, összevillant tekintetünk. Sápadt arca lángvörösre gyult, a szó hirtelen elakadt ajakán, mintha csak megbánta volna, hogy utánam kiáltott. Tisztán láttam, hogy a szeméhez nyomta finom kis batiszt kendőjét. Nem az izzó napsugár ellen védekezett, két nagy, csillogó köncsepp villant ki sötét pillái mögül. Aztán sietve megfordult és gyorsan belevegült a boulevard zsongó, lármás tömkelegébe. Bájos, izgató eleganciával simult karcsu termetéhez a kék babos, fehér selyemderék. Balkezével, ahogy könnyedén megemelte egy kissé ruháját, a visszaesett hullámos ráncok alatt szabadon maradt magasszáru cipője és világoskék selyem harisnyájából is kivillant egy vonalnyi. A mellette elhaladók sóvár pillantásokkal, hosszan bámultak utána.

Majd hanyatt dőlttem, mikor zökkenve megállt a villamos kocsí. A mellettem álló úr fogott fel Egy kissé boszorkodott, mert erősen megnyomtam könyökömmel a mellét és mert szivaromról a hamu odahullott tiszta ingére.

A kalauz figyelmeztetett, hogy itt már le kell szállanom. A kocsivezető erősen csengett a nagy rézkoronggal és én ott álltam

az utcasarkon. A zsidongó, zürzavaros zajon keresztül egyre fülemben csengett az a dallamos, édes megszólítás:

— Mefisztó! Szálljon le! Mefisz . . .

Óriásra nőtt, csillogó tótükörré változott előttem Nina bágyadt szeméin a két köncsepp, melynek sima felületén végigrezgett egy pillanat alatt a mult minden bűbája, a nyomoruságban töltött zord napok, a vig. csókkal átvirrasztott szerelmes éjszakák emléke.

Sietve rohantam visszafelé a köruton, átvágtam tizenöt-husz szűk, szélesebb utcán. Mikor megálltam, izzó homlokomon végig csurgott az izzadság. Ott álltam a nagy szürke bérkaszánya előtt, melynek nyitott ablakában mindenütt tarka ágyneműek voltak kitéve és melynek sivar, cifrázatlan falain végig siklott a füsttel, porral, büzzel vegyes fővárosi napsugár.

Cserben hagyott a gondolkodásom, mintha elveszítettem volna emlékező tehetségemet. Kibűlélt, merev szemekkel bámultam be a boltives, homályos kapualjba. Miért jöttem én ide? Miért állok én itt? Nem tudtam.

Egy svengáli képű öszeres jött ki az udvarból. Oly nagynak tűnt fel előttem, mint egy hatalmas mozgó nyárfa, s mintha most az ő villogó szemei belemerültek volna az én lelkembe; megborzadtam tőle. Tompa, rekedtes hangján mormolt valamit, míg a kapu előtt megolvasta markában a fénylő ezüst pénzdarabokat. — Miért jöttem én ide? Miért állok én itt? Nem tudom, hiába: nem tudom. Nem

messze a Baross-utcából eljutott idáig a bugó villamos csilingelése.

— Mefisztó! Szálljon le! Mefisz . . .

Kéjes borzongás futott végig testemen. Feléledtem egy pillanat alatt, mint mikor hűvös tiszta szellő járja át a parázs felett a rőzseköteget.

— Tudom: hogy miért jöttem ide. Tudom, hogy miért állok itt. Nina! Nina! Hisz sirt, ő könyezett.

Ujongva siettem fel a szűk lépcsőkön. Kettőt, hármát ugrottam át egyszerre. Egy perc alatt fenn voltam a harmadik emeleten.

A hosszú, vasrácsos korridoron az egymás mellé rótt ajtók előtt kicsi, piszkos gyerekek játszadoztak. Az első emeleten, nyitott ablak mellett, a gyümölcsárus zsidóasszony a kisebbik leányát fésülte. Mikor észrevettek, félrehúzódtak, de csak olyan lassan, hogy aztán megint odaállhassanak.

A nyolcvanhetes ajtaja tárva állott, mint rendesen, mikor még én is itt laktam. A takaréktűzhely nyitott száján fűgött, lobogva kicsaptak az aranyvörös lángnyelvek. Egy fényesre dörgölt bádofgazékban zuhogott a forró víz, egy-egy kicsapó cseppje sisteregve, gyorsan forgolódva eltűnt a meleg vaslapon.

A háziasszony ott ült az ő megszokott helyén, a tarka függöny mögött, mely az ágyat takarja el a konyhában. Ő ide szorult ki a szobából, neki itt is jó. Valamikor más-ként volt, hanem most nem igen élhet meg a nyomoruságos nyugdíjból. Hónapos szobát

Valutarendezés.

Pécs, 1897. december 17.

Hol késik az éji homályban a valuta-rendezés, azaz mikor vesszük föl a kész-fizetéseket azokkal a bizonyos sárga csikókkal, a melyeket oly nagy mennyiségben készítettek a körmöci pénzverő hivatalban s most a budavári pénzügyminiszteri palota vas trezorjaiban, vagy az osztrák-magyar bank pincéiben penészlenek?

Bizony ha felelni akarnánk erre a kérdésre, hát hamarjában találóbb feleletet alig adhatnánk, mint hogy a magyar valuta-rendezés valamelyes elegáns kéjutazásra indult Berlin felé; vagyis más szavakkal: amit papírra tettünk, az idehaza marad, és csak az megy el, a mit aranyba fektettünk.

Emlékezetes szám előttünk az 1892, mely a valuta-törvény meghozatalának és szentesítésének dátumát jelenti. Ekkor csináltuk meg papíron az aranyvalutát. Bölcsezen megállapítottuk az ugynevezett relációt az arany és ezüst között, kimondván, hogy egy kilogramm aranyból 2000, ezüsből 200 korona, tehát az ezüst és az arany értéke közti viszony nálunk 2 : 20. Wekerle akkori pénzügyminiszter megígérte, hogy öt év múlva arannyal fogunk fizetni.

Ide s tova az öt esztendő szépen lepörgött az örökkévalóság tengerébe és mi ismét csak azt kérdezhettük, hogy mi történt azóta? Vásároltunk nagymennyiségű aranyat a legrosszabb időben, drága pénzen, magas ázsióval. Az aranyat beraktároztuk holt tőke gyanánt s gyűjtöttünk tőlünk hitelhetőleg, költséget és fáradságot nem kimélve. No de szolgáljon vigasztalásul, hogy megállapítottuk a korona-értéket.

Alig száradt meg a szentesítési záradék a valutatörvényen, már is hangok emelkedtek ellene a napi és a szakajtó-

ad ki uraknak. Ezekre mos, vasal, reggelit főz. Így csak elél szép csendesen anélkül, hogy zsörtölődne sorsa ellen.

Mikor meglátott, örömeiben elállt a lélekzete, rám bámult merően; csak elfonnyadt, beesett ajkai mozogtak idegesen.

— Megjöttem néni. No, ne nézzen ilyen szótlanul, mert biz' isten azt hiszem, hogy nem lát szívesen. Mit csinálnak a fiuk? Tart-e még a nyomoruság, meg a vigalom?

Előbb megtörülte ráncos, csontos kezét hófehér kötényében, megigazitotta szürke fején a főkötőt, aztán odacsoszogott mellém: megölelt, megcsókolt. Jobbra, balra forgatott, megtapogatott a fejemtől egész a lábam száráig, miközben egyre csak ezt motyogta:

— No lám, ki hitte volna, ki hitte volna.

A földszintről felhangzott egy ószeres éles hangja:

— Handlé! Handlé!

Az anyóka mosolygott és szemeivel céltatosan sunyított egyet.

— Felhívjam? Legalább lesz, kit hamarosan jól összeszidhat. Egy pár rongyos cipőt csak találunk még az üres szekrény fenekén. — Hej! hova is lettek azok a régi jó idők. Én már kifelé indulok az életből, a gyerekek-ből meg férfiak lesznek. Maga is, a Géza is, a Laci is, csak a szegény Kálmán nem bírta a nyomoruságot, meg a sok éjjelezést. Őt kivitték a Kerepesibe. Elsírattuk mind a hárman. Én, mintha az anyja lettem volna, a gyerekek a testvért siratták benne. Mikor

ban. Ezek közül a hangok közül már kora kezdettől fogva kivált a prim tenor, amely azt mondta, hogy az aranyvalutát papíron, szóval megcsinálni mit sem ér, hogy az idő sincs jól megválasztva az aranybeszerzésre, hogy sippal, dobbal nem lehet verebet fogni, hogy aktív fizetési mérleg nélkül a világ legzseniálisabb pénzügyminisztere sem csinálhat valuta-rendezt. Ez a vezérhang volt az, amely azt mondta, hogy mikor évenként 180 millió megy ki tőlünk aranyban csak kamatok fejében állami adósságaink után, akkor mitsem ér a 3—400 milliónyi főlhalmozott arany mennyiség, amely három év alatt szépen visszasétál a külföldi bankokba, ahol a mi állami kötvényeinket tartogatják szép százas paklikban s csupán évenként kétszer nyesegetik le róluk a szelvényeket, amiért jó magyar aranyat kapnak. Hasonlatos ez az eljárás a megvásárolt kutyához, amely folyton visszazökik előbbi gazdájához.

Annak idején ezt a bátor hangot ki-nevezték. Pedig elég érthető nyíltsággal beszélt és előre megmondta, hogy 1897-re, de sőt még ezután sem lesz meg a kész-fizetés; mert körülményeket mesterségesen csinálni nem lehet, s a készfizetés állandó fentartásának főfeltétele a fizetési mérleg aktivitása, ami nálunk nincs meg.

És ime, a határidő elérkezett. Az arany bőven áramlott be az utóbbi időkben, bővebben, mint mikor erővel hozták, s olyan bőven, hogy maga az állam bizománya, az osztrák-magyar bank is megunta. Ez a proviziókban dolgozó intézet nagy elbizakodottságában már a nyár elején arról kezdett beszélni, hogy már a legközelebbi hetekben a saját szakállára megkezdi a valuta-rendezés végső effektusát: a készpénzfizetést. Ez azt jelenti, hogy a bank, melynek jegyei most kényszerforgalommal vannak ellátva, minden jelentkezőnek arannyal váltsa be bankjegyét.

anyira szerettük. Magáról is beszéltünk akkor Sándor, magáról, meg a szőke kis Ugye, nem haragszik meg reám, talán nem is kellett volna őt említenem.

— Mefiszto! Szálljon le! Mefisz! . . .

A villamos csengő harsány éles csilingelésén át egyre a fülemben zúgott most is e néhány szó.

— Csak mondja ki a nevét néni, ne féljen, nem haragszom már. Eljő, fogadok rá, hogy még ma eljő hozzám.

— Ki?

— Ő.

— Nina? . . .

— Nina.

— És a férje? . . .

— Igaz . . . a férje . . .

— Ha fáradt, Sándor, feküdjék ott ben a divánra. A fiuk nem jönnek ma haza.

Az öreg néni kinyitotta a szoba ajtaját és jóságosan, szeretettel tuszkolt be azon.

A nagy, szinehagyott, kopott függöny egyik kiszakadt résén beerőszakoskodott a napfény. A hosszú, sápadt sugarak ráestek Géza állványára. Egy nagy feketére lakkozott vászondarab szépen kicirkalmazott közepére füstölt sonka volt festve hüen. Valami hentes vagy csemege üzlet táblája lehetett. Szegény Géza, ki imádattal, szenvedélyvel kutatja egyre a klasszikusok vásznain a nagy művészek hatalmas szárnyalását, ime sonkát fest, mely arra figyelmezteti az utcán a publikumot: ide jer, ha éhes vagy.

vagyis aranykészletét a közönség rendelkezésére bocsássa, arannyal töltsse meg a forgalmat.

A terv igen dicső volt és a magyar valuta-rendezés barátai boldognak érezték magukat, mert abban a véleményben voltak, hogy végre célnál van a valuta-rendezés, lesz arany és a pénzforgalom csengő aranypénzzel fog folyni. Pedig hát a dolog sehogy sem volt olyan egyszerű, mint ahogy az aranyvaluta barátai azt gondolták, mert ez a részleges készpénzfizetés, melylyel a jegybank megelőzte volna az államot, milyen káros lett volna az egész ország finánciáira nézve, azt csak most látjuk igazán.

A dolog ugyanis abban állott, hogy az osztrák-magyar bank nagy aranyvásárlási kedvében annyi aranyat vásárolt össze, hogy már maga sem bírta vele. A bank érc érték készlete már meghaladta a fél milliárdot s a dobálódzás a külföldről még egyre tartott, az arany látszólag magától jött. A bank pedig nem tudott mit csinálni az aranyával és nem gondolva meg azt, hogy azért az aranyért ismét kölesöncimletek mentek ki az országból, melyekért a kamatot csak nekünk kell majd megfizetnünk, a beáramlásra azzal akart válaszolni, hogy a nélkülözések árán drágán összegyűjtött aranyát az ablakon dobálja ki.

De hát a bank jó szándékának, pazarlasi hajlamainak idejekorán utját állták s most megjött a próbája a bank e tervezett jeles intézkedésének. Ugyanis politikai komplikációk arra indították a külföldi tőkét, hogy meglódtassák a lavinát, melyet az értékpapírok visszaáramlásának nevezünk. A berlini piacon a hollandi, belga és német tőke eladogatta az értékeinket s Bécsből viszont árad kifelé az arany.

És eközben megnyilatkozik a rég nem látott ázsió. Hol volna a valuta-arany, ha a bank a nyáron piacra vetette volna?

Laci hegedűtokja üresen feküdt egy rozoga kis asztalon, mellette szanaszét heverték az összegyűrt, széttepett hangjegyek. A festékes állványon a sok kisebb-nagyobb dobozok között összeszáradt kenyérdarab feküdt, egy kis szalonna maradék, meg egy fél ugorka.

Az én asztalom. Mintha csak tegnap költöztem volna innen ki. Minden úgy maradt, a hogy négy év előtt hagytam. A vigyorgó, sárga koponya most is merően bámul rám nagy szemüregével. A könyvek szép rendben fekszenek még egymáson, alul a legnagyobb, aztán jönnek a kisebbek, legfelül az én kis ima-könyvem: »Az ember tragédiája.«

A kulcs még benne áll a fiók zárjában. Lassan megfordítom. Egyet pattant, nyitva volt. Legfelül a sok lim-lom papíron egy kemény karton lap akadt a kezembe.

Nina volt, az ártatlan, tizenhatesztendő kis Nina, egyszerű szatén ruhában, félretíport cipősarokkal, egészen úgy, mint először láttam. Szép tiszta arca beteges, sápadt. Egy szál illatos, fehér szegfű volt a keblére tűzve, ott a szíve felett. Én elkértem tőle és ő odaadta. Első nap a virágot, másnap az első édes csókot az ajakáról. S úgy végződött ez is, mint a legtöbb szerelmi história: nyomorult. Sőt mi jobbak voltunk tán a többi embereknél, mert mikor kifogytunk a hazugságokból, nem erőszakoskodtunk tovább, hátat fordítottunk egymásnak. Nem éreztünk semmi fájdalmat, én kacagtam rajta, de néha úgy éreztem mégis, hogy elszorul szívem. Hisz volt e hazug-

Mennyivel nagyobb lenne az értékpapir visszaáramlás, ha a bank nagytömegű aranyával az ázsiót nem igyekeznek csökkenteni?

Az ázsió ma tényleg ismét megvan. Az arany meg vándoruttra tért Németország felé. Tehát a készfizetések tényleges megkezdésével várhatunk addig, míg az ország fizetési mérlege aktív lesz, amikor nem kell az értékek visszaözönlésétől félnünk, amikor olyan konszolidált gazdasági és politikai viszonyok közé jutunk, hogy a szabad forgalomból nem viszi ki a passzivitás a jó pénzt. Nos, ez mostanában alig fog elkövetkezni.

Hirek.

Pécs, 1897. december hó 17.

A vadorzó.

Most, hogy e héten már semmi esetre sem látja a publikum az e heti műsorba felvett — következőképp tehát el is maradt — »Vadorzók« című kitűnő vígjátékot, lapunk egy barátja révén legalább mi kedveskedünk a közönségnek illycímű históriával.

Hely: bírósági hivatal. Idő: jelenkor.

Személyek: bíró, vádlott, tanuk.

Kezdődik az elején.

Bíró: (vádlotthoz). Mi a neve?

Vádlott: Legeslegidősebb Kragujeváci és Jankováci Váci Náci.

Bíró: Ezt nem értem tökéletesen.

Sziveskedjék megmagyarázni, mért legeslegidősebb és honnan vette a Kragujeváci és Jankováci nemesi előneveket s miért éppen Náci és nem Ignác?

Vádlott: Családomban 7 gyermek van, 5 fiu és 2 leány; mind a hetet Náci névre kereszteltettem azért, hogy ha én, vagy az anyjuk megbosszankodik miattuk, ne gondolkozzunk azon, hogy melyiket minek hívják. Ezek közül egy szimplán csak Náci, egy idősb, egy legidősebb s így én legeslegidősebb Náci vagyok; ugy halad ez felfelé. A szimplán Nácinál van egy ifjabb, egy legifjabb és legeslegifjabb Náci; így halad lefelé. Hogy pedig Náci és nem Ignácok vagyunk, ez onnan van, hogy az igazi magyar név leginkább

ságoknak sok édes gyönyöre és úgy gondolom: jó volna, ha még ma is tartana.

Csak sokára találkozhattam újból Ninával.

Egy férfi karján jött szemközt velem. Egy hosszú, szikár, csontos férfi karján, kinek ujjain szikrázva csillogott a sok gyémánt gyűrű. Nem pirult el, nem fordította félre fejét, egyenesen, büszkén mosolyogva haladt el mellett, mintha csak azt mondta volna:

— Lásd, most ezt szeretem. Jó ember, majdnem olyan jó, mint te voltál. Holnap lesz az esküvőnk.

Igen, Nina oltár előtt megesküdött azzal a mogorva képű, hosszú, szikár, csontos férfival, kinek ujjain szikrázva csillogott a sok gyémánt gyűrű.

Nincs ebben semmi különös. Nem haszonlesésből tette. Jobb volt sok más nőnél, mert ép úgy megelégedett volna azzal, ha csak szeretője lehet annak, kit ő szeret.

Egy szomorú őszi estén egyszer csak turesa gondolataim támadtak. Belesorvadtam már akkor a falusi élet békés, unalmas egyhangúságába, de ez este mintha megmozdult volna bennem valami. Bántott, hogy miért oly becsületesek falun az emberek. Bezzeg, más-ként van az ott fenn. Igen ott fenn. Egy rég elfelejtett dal refrénje kavargott agyamban:

»Te majd másnak mondod akkor:

— Nem feled a sziv soha!

Ninát láttam magam előtt, meg azt a mogorva képű, zord férfit, kinek csontos karjai most átlogják az ő derekát. Hallottam a

»i«-vel szokott végződni, de meg a Náci név jobban rimlik, mint az Ignác. A két nemesi nevet pedig József császártól kapta egyik ősom, a miért egy kragujeváci ellenségnek a jankováci csatában levágta egyik karját.

Bíró: És miért nem inkább a fejét vágta le?

Vádlott: (büszke önérettel) Mert már feje nem volt neki.

Bíró: Hány éves ön és mi a vallása?

Vádlott: Ha keresztlevelemnek hinni lehet, kicsi hiba, hogy 40 éves nem vagyok. Vallásomra nézve róm. kat. és különösen mohamedán.

Bíró: Ezt nem értem, hogyan lehet ön mohamedán is?

Vádlott: Ugy, hogy a mohamedán minden évben egy hónapig tartja a ramazán ünnepeket, a melyen nappal böjtöl és csak éjjel eszik. Én e tekintetben még buzgóbb mohamedán vagyok, a mennyiben majdnem egész éven át tartom a ramazán ünnepeket azzal a különbséggel, hogy én éjjel sem eszem.

Bíró: Mi a foglalkozása?

Vádlott: Bányász vagyok, ki a bánya sötét mélyéből óriási fáradsággal segíti felszínre jutni a csillogó kincset, melyet aztán az emberek egész életükön át fitogtatnak s ellenem is felhasználnak.

Bíró: Volt-e már büntetve?

Vádlott: Persze voltam s vagyok is; hiszen méltóztatik tudni, amit a költő írt, hogy: »megbűnhődte már e nép a multat s jövődőt.« A nép alatt a költő a szegénységet érti s magam is az emberiségnek ehhez a sajnálandó fajtájához tartozom.

Bíró: Önt azzal vádolják, hogy nyulat lött. Beismeri-e?

Vádlott: Persze, hogy be, de

Bíró: (közbevág) Semmi de! a kinek nincs engedélye, annak nem szabad semmi szin alatt nyulat löni!

Vádlott: De az én portámon csak szabad a magam

Bíró: (közbevág) De bizony nem szabad a maga portáján sem.

Vádlott: (a két tanuhoz) Kendtek látták, hogy

Tanuk: Láttuk

Bíró: No hát ön elismeri, a tanuk is bizonyítják, mit akar még?

Vádlott: De kérem bíró ur!

Bíró: Nincs mentség! miután elismeri,

szenvedélyes csókok csattanását, de hirtelen megváltozott a kép. Nina sirva, erőszakkal szakítja ki magát a szorító karok közül, de az a férfi nyomon követi. Hatalmas öklét magasan emeli a levegőbe, arcát belepte a harag pirossága, ordít, hogy szinte torkán alig jut ki a hang:

— Akarom!

— Nem!

— Hát még mindig őt szereted?

— Igen, csak őt!

Felugrottam helyemről, hogy szembe szálljak a dühöngővel, de ezzel az örületes káprázat eltűnt, megsemmisült, hanem a nyoma ott maradt az agyamban. Megfogadtam, hogy másnap utazom. Elmegyek Ninához. Minek? Megmondom, hogy szeretem, hogy szerettem, míg nem láttam, hogy nem tudok nélküle élni. — De ha azt kérdi majd, hogy mit csinálsz megint, ha újból rám unsz? Igaz, igaz örülsz, nem lehet; nem szabad. Hazugság az érzélem, mit a mult emléke keltett most lelkemben. Tán inkább a kialvó láng utolsó lobbanása, mely messze veti fényét, hogy lásd mennyit veszítettél. Vagy nem más, mint hiúság. Igen, igen, a megsértett hiúság, hogy ő más karjában is boldog lehet.

A régmúlt idők feltorlódo emlékei megbéníták agyamat. A kis kartonlap ott hevert előttem az asztaliótkban, a sok lim-lom papir tetején. Ahogy felemeltem, remegett ujjam között. Nagyon kimerültem, fáradt voltam. Odahevertem a pamlagra. Nézttem, sokáig nézttem

írja alá jegyzőkönyvet s rögtön meghozom az ítéletet. (Vádlott aláírja: legeslegid. Kragujeváci és Jankováci Váci Náci v. b. t. t.,

Bíró: (kimeresztli szeméit az aláírásra) Micsoda!? Ön még hamis titulust is mer használni, a valóságos belső titkos tanácsosi címet?! E címmel ön bizonyára jogtalanul él s ezért újból vád alá helyezem s mint csalót nyomban letartóztatom.

Vádlott: Nem vagyok én valóságos belső titkos tanácsos.

Bíró: Hát mért írja neve után: v. b. t. t.

Vádlott: Ez csak azt jelenti, hogy: vagyok bukott tanyai tanító, mivel hogy két követér disznó volt minden vagyonom s azt is ellopták isten segítségével.

Bíró: Most már elég a sok beszédből hallgassa az ítéletet.

(Vádlott iszonyuan hallgat)

Ő felsége a király nevében, mint vadorzó 50 frt pénzbírságra, ennek meg nem fizetése esetében 5 napi elzárásra ítéltetik. Megértette?

Vádlott: Nagyon! Csupán azt nem értem, hogy miért minősítenek engem vadorzónak, inkább rám illenek a szelidorzó elnevezés, miután házinyulat lötttem.

Bíró: Mit beszél! házinyul volt, amit meglőtt?

Vádlott: Persze, hogy házinyul.

Bíró: (tanukhoz dühösen,) házinyul volt?

Tanuk: Igenis, házinyul volt.

Bíró: (még dühösebben felugrik, az ítéletet széjjel tépi, azt gombóccá gyűrve vádlott fejéhez vágja. A vádlotthoz a legdühösebben) Miért nem mondotta ön már ezt előbb, mit fecsérteti az időt velem?!

Vádlott: Nem engedett a bíró ur szóhoz jutni.

Napirend 1897. december 18-án.

Naptár: szombat, december 18. — Róm. kath.: Gracián. — Prot.: Gracián. — Görög-kel. (dec. 6.) Miklós. — Zsidó: S. Wajeschev. — Nap két 7 óra 30 perckor; nyugszik 3 óra 52 perckor. — Hold két éjjelután 47 perckor; nyugszik 11 óra 47 perckor delelőtt.

Időjárás: hőmérséklet 4 Celsius fok meleg; légnyomás 754. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint száraz, ködös idő és fagypontra körüli hőmérséklet várható.

Tanítónők egyesületének felolvasó estélye a Katholikus Körben d. u 5 órakor.

Színház: »Ember tragédiája.«

a kis színes fotografiát, mig alaktalan semmivé olvadt össze szemem előtt. Pilláim lelecsukódtak. Megeszített erővel küzdöttem a nyomasztó lehetetlenség ellen, mintha az ablak függöny mögül hallatszanék ide Nina fáradt, tompa, halk hangja:

— Mefisztó! Szálljon le! Mefisz . . .

*

— Pszt, pszt . . .

— No, csakhogy már egyszer mégis . . .

— Ki az?

— Pszt, halkán, hisz éjjel van már.

A lecsavart, kicsi, asztali lámpa kétes világossággal öntötte el a szobát. A festőállvány idomtalan hosszú árnyéka, mint két óriási kigyó, húzódott el a falon. A nagy asztal egyik végén hófehér abrosz volt felterítve, mintha vacsorához vártak volna valakit. A másik végén egy világos structollas női kalap hevert, mellette egy lilla fátyol és egy pár pici, fehér női keztyű feküdt. Zugott a fejem, erőtlően visszaestem helyemre.

— Elég volt már a lustaságból — halatszott a szoba sarkából, nyomban erre megnyit az ajtó és a szélroham kábító párfum illatot terjesztett körülem. Hirtelen felugrottam, kitörültem szememből az álmot.

Bután, nyújtózkodva, ásítózva tekinthetem körül, mert vidám kacaj csengett a szobában. Csak most tudtam, hol vagyok, de alig bírtam még gondolkodni.

— Néni! néni! . . .

Pszt, ne kiabálj annyira. Mi kell?

— (**Előléptetések.**) Zelms Vilmos osztályfőmérnökségi irodatiszt — a pécsi Zelms család egy rokonszenves tagja, — fuzinei osztályfőmérnökségnél kétszáz forinttal előlépett. *Tichi* Károly pécsi, a VI. rangosztályból az V-be, jelenleg Zágráb állomáson. *Bezerédy* Ábel b.-szentlőrinci forg. hivatalnok, ugyancsak a VI. rangosztályból az V-be. *Baunel* Manó volt pécsi osztályvezető segédmérnök, az V. rangosztály első fizetési fokozatából a IV. rangfokozat harmadik osztályába. *Weisz* Adolf pécsről Nosca-ra elhelyezett forg. hivatalnok az V. rangosztály harmadik fizetési fokozatából a másodikba.

— (**Montenuovo hercegről.**) Ottó főherceg főudvarmestere, Montenuovo herceg, baranyai földbirtokos, hir szerint visszalép állásától. Ez a hir azonban megerősítésre vár. Helyére — mint beszélük — báró langendorfi Dauhoveszky Károly vezérőrnagyot, a brünni 8-ik lovasdandár parancsnokát fogják kinevezni, aki már régebben is teljesített udvari szolgálatot. Néhány év előtt ugyanis Károly Lajos főherceg udvarába volt beosztva.

— (**A karácsonyi szünet a jogakadémián**) t. hó 24-én kezdődik és tart január hó 6-áig bezárólag. A jogászság nagy része is, persze a melyik nem pécsi lakos, szétoszlik egy-két hétre, kiki saját otthonába s gyűjt új erőt a további tanuláshoz, no meg a — farsanghoz.

— (**Táncpróba.**) Kedden tartotta Herczenberger József táncitanító az egyik délutáni tánciskola növendékeivel táncpróbáját, mely igen szépen sikerült, most szombaton, 18-án, pedig a másik délutáni iskola növendékeinek lesz próbájuk a Vigadóban Rácz Gusztai zenekara mellett. Belépti díj személyenként 1 frt. Bejárat a Percel-utca felől.

— (**Három miniszter kitüntése.**) A hivatalos lap tegnapi száma a következő kitüntetéseket közli: »Személyem körüli magyar miniszterem előterjesztése folytán Percel Dezső belügyminiszteremnek, Wlassics Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszterem-

Azt hittem, hogy álmodom, hogy ez csak folytatása annak a zavaros, nehéz, öntudatlan állapotnak. De nem, megmozdult. A borszesz titokzatos kékes lángja ráesett szép arcára, sötét nagy pilláira, csillogó szöke hajára.

— Szólj Nina, te állsz ott?

Csengő kacagással válaszolt:

— Ne, Mefisztó, ne nézz olyan vizsga, éles szemekkel. Ugy nézel így ki összeráncolt homlokoddal, akár egy kis iskolás gyerek, kit a mumussal ijesztgetnek, így olyan csunya vagy, félek téled. A másik pillanatban már ott csüngött karjaival a nyakamban. Remegtem az izgalomtól: csak hebegtem, dadogtam, szavaimnak alig lehetett értelme. Csókoltam a haját, szemét, ruháját. Gyenge teste idegesen remegett karjaim között. Odaültem vele a dívánra. Hozzám tapadt egészen, ajkaink vad szomjusággal keresték egymást, egygyé lettek a viszontlátás eksztázisában. Karjaim kifáradtak a hosszú ölelésben, elernyedten hullottak alá. Nina csak nézett, eszelősen bámult engem, míg a könnyek elszivárogtak rezgő pilláin. Majd hirtelen felugrott, felkapta kalapját az asztalról. Nem is nézett a tükörbe, csak úgy tüzte fel ferdén, a fátyolát lebecsajította és megindult az ajtó felé.

Én bambán néztem gyors készülődését és csak akkor szóltam, mikor keze rajta pihent az ajtó kilincsen.

— Hát miért is jöttél el hozzám Nina, ha most már elhagysz, így, minden szó nél-

nek és Darányi Ignác földmivélsügyi miniszteremnek kiváló szolgálataik elismeréséül, első osztályú vaskoronarendemet díjmentesen adományozom. Kelt Bécsben, 1897. évi december hó 12. Ferenc József, s. k. B. Bánffy, s. k. Érdekes véletlen, hogy az osztrák hivatalos lap már tegnapelőtt közölte néhány osztrák tartományi főtisztviselőnek ugyanezen rendjellel való kitüntetését. Egy kis elfogultsággal azt hihetné valaki, hogy Magyarországot is tartományrangba emelte fel Bánffy, miniszterétársait pedig egyidejűleg, mint tartományi főtisztviselőket ajánlotta e kitüntetésre.

— (**Hangok az éjszakában.**) Az éjjel úgy tizenkét óra tájban a városháza sarkán álló rendőrt hatalmas csatakiáltás verte fel álmodozásából. A rendőr kötelességéhez híven a hangok irányába sietett s éppen akkor ért a csatakiáltást hangoztatók elé, mikor azok *Vaszary* Gyula rendőrfőkapitány király-utcai lakásának ablakai alatt rezgették meg a ködös levegőt tele torokból kiáltott hozsannáikkal. A rendnek és csendnek éber őre ezen aztán duplán megijedt s erőlesen kérte csendességre az éjszakai vándorokat.

— Ne féljen, rendőr ur! Egy szót se szólunk többet. Mondták ezek és csakugyan csendben mentek tovább.

Alig vette fel azonban a derék rendőr előbbeni álmodozó állását a sarkon, ismét hatalmas csatakiáltás verte fel merengéséből. Most meg a Ferenciek-utcájából hasította végig a ködös levegőt s a rend kötelességtudó őre, míg az előbb eléjük ment, most utánuk sietett s amint utólérte őket, kérdőre vonta a csendháborításért.

— Édes rendőr ur, csak egyszer volt. No, nem lesz többet!

Nem is volt aztán több csatakiáltás s a derék rendőr ebben megnyugodott. De hát mihaszna, ha nem nyugodott meg a fő-főrendőr, a kinek az ablakai alatt hangzott az első csatakiáltás és ma reggel az volt az első dolga, hogy az éjjeli csendháborítók nevei után kérdezősködjék. A rend és csend őre azonban a kül. Nem nem bocsájtalak, a mult emlékeire . . .

Oly büszkén, parancsolóan egyenesedett ki szép alakja. Nem birtam tovább folytatni.

— Igazad van, nem kellett volna eljőnöm, de megtettem mégis. A mult emlékeire nem szabad hivatkoznom. Ugy mondom, hogy mindketten hazudtunk. Ki tudja, mikor keletkezik vagy mikor szűnik meg az érzés a szíven? Vagy van-e egyáltalában köze a szerettekhez. Eljöttem; hogy miért, magam sem tudom, de eljöttem. Talán szeretlek meg lehet: te is, de ki tudja, meddig. A hazugságokat elkezdhetnök újból, mindketten, sokat tanulhattunk azóta. De nem lehet, nem mert nem szabad, de mert nem akarom. Egy percre elfeledtem ezt.

— Mit és miért?

— Ne haragudj Mefisztó, nem tudnám többé a fiamat szeretni, ha egyszer megcsálnám az apját. Ég veled!

Kifordult az ajtón. Figyelve hallgattam az ablak mellett gyors lépteinek zaját, a hogy lassan elenyészett a hosszú korridoron. A másik percben már lent volt a földszinten, a házmester éjjeli lámpájának fénye felvillant a harmadik emeletig. A kapuzörgés zaja egy kissé magamhoz térített. Kacagni szerettem volna, de helyette könnyel teltek meg szemeim. Arra az ismeretlen kicsi porontyra gondoltam én is . . .

Salgó Sándor.

neveiket nem tudta meg a fiatal uraknak s csak annyit tudott, hogy az »Otthon«-kávéházból jöttek ki s jókedvükben lehettek, hogy még a főkapitányt is megélték az ablakai alatt. Talán éppen ezért a ritka tüntetésért óhajtaná most a főkapitány tudni az éjszakai vándorok neveit. No de elég az hozzá, ma megindult a vizsgálat s az első nyomot persze az »Otthon«-ban keresték e vizsgálathoz. Hanem ki látott még pincéretet, a kik emlékeznének ilyen esetben a vendégek neveire? Ők legfeljebb akkor tudják a vendég nevét, ha cechet hagy hátra náluk; de mikor ilyen kényes ügyben kérdezik őket, dehogyan is emlékeznek egyetlenegynek a nevére is! Az első nyom tehát nem vált be s hihetőleg sohasem fogják kikutatni az éjszakai vándorok neveit s így főkapitányunk sajnos fogja nélkülözni ismeretségét azoknak a lelkes fiatal uraknak, kik még az ő ablakai alatt is éljenek, még ha éjfél tájban is!

— (**A sziget hiénái.**) Megirtuk a napokban, hogy *Németh* József dunaszekesői lakosnak, a dunaszekesői szigeten levő majorjából egy sertésfalkát elhajtottak. A csendőrség kinyomozta ugyan, hogy a tolvaj *Drabos*, igazabban *Dobos* János volt, ez azonban, miután a lopott jószágokat eladta, megugrott és azóta nem került hurokra. A további vizsgálat mégis szép sikerrel járt, mert kiderült, hogy a szigeten egy jól szervezett tolvajbanda működik, melynek főtagja a megszökött *Dobos* Jánoson kívül ennek fivére, *Dobos* Imre volt. A tolvajbanda igazi hiénamódra dézsmálta meg a szigeti lakosok javait s most egész sereg lopás derült ki a terhükre. Így *Bubrek* Jánostól, *Janovich* *Bésán* Józseftől és *Vida* Istvántól loptak nagyobb mennyiségű gabonaneműt s bizonyára még több esetben is terheli a lelkiismeretüket, hogy nem tudtak különbséget tenni az enyémtied között. A banda feje, a megszökött *Dobos* János, régebben Budapesten postakocsis volt s már ott is több lopást követett el, mert most a felesége birtokában egész csapat zsákot találtak, a mit a férje neki *Pestről* küldött és egyéb tárgyat is, melyeken rajta is van a postahivatal bélyegzője. A bandának természetesen egész sereg orgazdája is volt, akik ellen most szintén megindítják a vizsgálatot. *Dobos* Imrét, a ki nem volt olyan szerencsés, mint a bátyja és nem szökött meg, letartóztatták, *Dobos* Jánosnak pedig elrendelték a körözését.

— (**Mozgalom a borfogyasztási adó ellen.**) A magánfogyasztásra megtartott bor fogyasztási adója ellen mozgalom indult meg a munkások között s ez ügyben a jövő vasárnap értekezlet lesz, mint azt a következő felhívás hírül adja: Polgártársak! Bortermelő kisgazdák! Napról-napra tapasztalhatjuk, hogy a kisgazdák ki lesznek sajátva vagyontárukból ugyannyira, hogy már a saját szőlőinken két kezünk munkája által termelt munkás-bort sem fogyaszthatjuk el anélkül, hogy az uralkodó osztály ki ne vegye a részét. Ezt nem szabad engednünk, hogy az uralkodó osztály mindenből kisajátítson és a testi egészségünket tönkre tegye az által, hogy a saját italunkra megtartott munkás-bortól literje után 3 $\frac{1}{2}$ krajcár fogyasztási adót fizessünk. Tehát hogy közösen tiltakozzunk ezen adóprés ellen, ezért felhívunk benneteket, hogy folyó évi december hó 19-én délután 3 órakor a Gyár utca 7. sz. alatti helyiségben

nyilvános értekezletre mindnyájan eljőjtek. Adjátok hírül mindenkinek! Testvéri üdvözléssel »az egybehívók.«

— **(Tűz a Márton-utcában.)** Ma délután félöt órakor telefonon tüzet jeleztek a központi tűzörségnek. A tűzoltók teljes felszereléssel, vésztjelző kürtölés között, a király- és Kossuth Lajos-utcán át nyomban ott termettek a tűz színhelyén. *Graumann* János hentesnek a Márton-utcában levő háza udvarán a pajta gyuladt ki eddig még ismeretlen okból, s mert a padlás tele volt szénával, igen gyorsan égett. A szűk utcárcszen az udvarok belsejében egymáshoz ragasztott épületek közt nagy volt a veszély s már a tűz egy szomszédos tetőre is átcsapott, mikor tűzoltóink a tüzet lokalizálni bírták. Nagy volt a vízhiány is s lapunk zártakor még megfeszített erővel dolgoznak a tűzoltók a tűzveszedelem elnyomásán.

— **(A vaskapu szabályozása.)** A Vaskapu szabályozása már annyira előrehaladt, hogy a jövő esztendő végére körülbelül befejezik a munkálatokat. A kereskedelmi miniszteriumban most állapították meg a jövő esztendőben elvégzendő munkák sorozatát. E szerint a jövő esztendő munkája lesz a Szivnica mellett és a kis Vaskapunál levő víz alatti sziklák eltávolítása, az orsovai rakpart kiépítése s egyuttal az orsovai hajózási hivatal felszerelése. A kereskedelmi miniszterium a párisi világkiállításra elkészített a Vaskapu munkálatok kivitelének modelljét, a mi tetemes összegbe, 40 ezer forintba kerül. A Vaskapu munkálatainál különben elég takarékosan bántanak a pénzzel, mert ezideig engedélyezett tizenhárom és fél millió frtból csak tíz és fél millió frtot költöttek el.

— **(Kitüntetés)** Villányból írják lapunknak, hogy a jóhirű *Várady*-féle nagy

borkereskedő céget fejedelmi kitüntetés érte. Ugyanis *Fülöp Lajos* Bourbon- s braganzai uralkodó herceg, a fenti cégnek megadta a csász. és kir. hercegudivari szállító címet. E kitüntetésről a herceg sajátkezű aláírásával ellátott diszes okmányt küldött *Várady* Józsefnek, a pincészet főnökének.

— **(Megbízás.)** *Hankó* Gyula mérnök a máv. temesvári műhelyéből a pécsi műhelyhez áthelyeztetett s itt a műhelyfőnöki teendők ellátásával bízott meg.

— **(Áthelyezések a MÁV.-nál.)** *Kozma* István segédmérnök a pécsi műhelyből a temesvári műhelybe, *Dollinger* Lajos mérnök, *Dollinger* pécsi ügyvéd fia — a miskolci üzletvezetőségtől a pécsi műhelyhez helyeztetett át.

— **(Kinevezés.)** Az igazságügyminiszter *Dicenty* Lajos, szegzárdi irodatisztet ugyanoda irodaigazgatóvá nevezte ki.

— **(Nagy munka.)** A jogász báli meghívókat már postára tette a rendezőség; most azután csak elvétele küldenek még egyet-egyét ki azoknak, kiknek tévedésből, vagy mert még eddig ismeretlenek a rendezők előtt, — az első expedíció alkalmával nem küldöttek. Ezuton is kéri a rendezőség mindazokat, kik a jogászbálra meghívót szoktak kapni, de az esetleg eltévedvén, még eddig kezeikhez nem jutott, valamint azokat is, kiknek jogász ismerősük még nincsen, de a mulatságon részt venni óhajtanak, hogy eziránti megkeresésükkel ifju Nagy Jenőhöz, a bál rendező bizottságának elnökéhez, forduljanak.

— **(Tüzek.)** Herceg-Szöllősen a mi nap Militics Éva pajtájában este fél 8 órakor tűz ütött ki, melyet már csak akkor sikerült elfojtani, mikor a lakóház, az istálló és a pajta csaknem porrá égtek. A kár meghaladja a 800 forintot. A tűz csak éjfél után két órákor ért teljesen véget. A tűz keletkezésének okát ezideig nem sikerült kideríteni. — *Matis* József, bissei lakosnak, a mezőn levő 120 forint értékű szénakazla szintén a tűz martaléka lett a napokban. A leégett kazal különben biztosítva volt. — *Stein* Henrik, tófüi lakosnak pedig egy nagy szalmakazla égett le, ismeretlen okból keletkezett tűz folytán. A kár itt 650 forintot tesz ki de ez is biztosítva volt.

— **(Házi szorgalom.)** Az utolsó évtizedben nélkülözhetlen támasz lett a házban a varrógép. Ma már elképzelhetlen a háztartás nélküle, a mindenkor készségeg segéd nélkül, midőn a ruházat sokféle követelményei s a házi szükséglet egyéb számtalan igényei a szorgalmas háziasszonyt ostromolják. De a házi művészet szolgálatába is adott a The Singer Manufacturing Co. részvénytársaság (ezelőtt Neidlinger G.) gépet, midőn az először Amerikában folytatott himzést itt is meghonosította. Fényes sikerrel járt ez a vállalkozása s a nővilág érdeklődése az ujonnan létesített házi művészet iránt oly általános lett, hogy egy műhimzésre alkalmas Singer varrógép ma a legkedvesebb karácsonyi ajándék. Az ilyen ajándék annyival értékesebb, mert a családi varrógép, mely kitűnő szerkezeténél fogva az összes házi varrási munkák végzésére alkalmas, műhimzésre is használható, a nélkül, hogy a varrógépen bármi változtatás válnék szükségessé. Az oktatás ép úgy mint

és az ágy mellett levő székre ült — mit óhajt? Egész nyíltan beszélhet most már, mert hiszen csak ketten vagyunk a szobában.

— Igaz, hogy az életéről lemondott az orvos? — kérdezte a beteg és fürkésző tekintettel nézte az ura arcát. Mondja meg az igazat uram; igazán oly veszedelmesen megsebesültem?

— Igen — felelte *Stanton* Miles részvétellel. Magam is tartok tőle, hogy úgy áll a dolog.

Mrs. Martin csak nagy nehezen tudott uralkodni önmagán.

— Ne beszéljen — szólt mr. *Stanton* szeliden — mert az felizgatja, pedig most föltétlen nyugalomra van szüksége.

— Addig nem lesz ugysem nyugtom, amíg a bűnömöt meg nem gyóntam, felelte a beteg elhaló hangon. Oh! uram, ön mindig végtelenül kegyes volt irántam, s én egyszer mégis rútul megcsaltam önt. Megátkoz, ha megtudja, amit el akarok mondani önnek. De hogyan is mondjam el? Ezzel a teherrel talán még a sirban sem volna nyugodalmam.

Azt hitte, hogy örülséget beszél össze-vissza a házvezetőnő, mikor a bűnét emlegette. Hogyis hitte volna el róla, hogy bűnös, mikor még a légynek sem tudott ártani.

— Biztosítom róla, hogy megbocsájtok, bármilyen bűnt követett is ellenem el.

Egy pillanatig kételkedve nézett rá a nehéz beteg.

— Nem tudja ön mit akarok mondani — mondotta halkan zavaros tekintetét rávetve.

— E tekintetben nyugodt lehet mrs. *Martin*. Ne is

megérteni. Ilyenkor az arca annyira elsötétült és oly szigorú kifejezést öltött, hogy szinte megijedtem tőle.

— Bizonyosan a Léna arcára gondolt — mormogta mrs. *Martin*.

— Velem nagyon szivesen társalog — folytatta tovább a leányka a mankójával játszva — hiszen sajnál, mert nyomorék vagyok.

— Kedves szivecském — felelte gyöngéden a házvezetőnő — ritkán esik meg ám az, hogy a mi urunk annyira ragaszkodjék valakihez, mint önhöz.

— Talán hasonlítok én ahhoz a lányához, amelyik meghalt?

Mrs. *Martin* halkan felsikoltott, az arca pedig holt-haloványra változott. Felelni akart, de a torkán akadt.

— Nagyon sokat beszél róla nekem — folytatta *Molly* — s némelykor oly keservesen zokog és különös álmái vannak felőle. Az elmúlt éjjel is azt álmodta, hogy egy aranyhaju, szép leány kitárt karokkal jött feléje és könyörögre mondta neki: Nézz rám atyám, hiszen én vagyok a te gyermeked. Engem nem temettek el az édes anyámmal s nem lettem a férgek martaléka. Nagy veszély környékez atyám, jöjj hozzám, vagy meghalok! Természetesen ez csak álom volt, de mr. *Stanton* nagyon megsiratta. No és mit gondol, mit beszélt még?

A gyermek nem vette észre, hogy mily nagy kínról tanuskodó vonaglás rángott keresztül a házvezetőnő arcán s nem is tűnt neki föl, hogy nem felel a szavaira.

— Álmaim éjjel-nappal követnek engem, mondta mr. *Stanton*. Hogy valahogyan megnyugtathassam a nyugtalanság miatt dobogó szívemet, fölnyitatom a sirjukat,

a varrásban, a műhímzésben is ingyen adatik meg. A helyi piacon a The Singer Manufacturing Co. részvénytársaság pécsi fiókjában a legújabb varrógépek a legegyszerűbb és legdiszesebb kiállításban kaphatók, az elképzelhető legkényelmesebb vételi feltételek szerint.

Távcsovekben és látszóvekben a világ legjobb készítményeit és legtetszetősebb cikkeket feltűnően nagy választékban vette raktárra Schönwald Imre látszerész (Pécs Király-utca Hattyúépület.)

Szini, tábori és mérnöki látszóveken kívül lorgnettek és szemüvegek, csiptetők minden szemre alkalmazva, továbbá pontosan mutató időjelzők, hőmérők és minden nemű látszerészeti cikkek bocsájtatnak fenti cég által a legutányosabb árak mellett, vidékre is jól csomagoltan, áruba és vétetnek javításba.

Művészet, irodalom.

○ **Boccaccio** Régen volt részünk oly élvezetes operette előadásban, mint a tegnapi esteli.

Suppé ezen bájos zenéjű operettje azonban kicsiny közönséget vonzott a színházba; nem csoda, hisz' nem Goldstein Sámii, vagy Trilbyk-féle fércelmény került színre.

A szereplők közül első sorban *Leopold Franciskát* (Fiametto) kell kiemelnünk, ki úgy elegáns játéka, mint precíz énekével megérdemelte a tapsot. Méltó partnere volt *Ligeti Mari* a címszerepben, bár rekedtséggel küzdött. Igen szép volt a templom előtti és a harmadik felvonásbeli olasz kettős. A *Leopold*

Rátonyi és *Bodroghiné* által előadott keringő hármast (kis levélke) megújraza a közönség.

A férfi szereplők nem váltak be oly jól, mint a női szereplők. *Andorfy Lambertuccio*-ja messze mögötte marad az eddig itt látottaknak. Különösen sokat rontott szerepén a folytonos rögtönzésével és szöveg változtatásával. Maradjon csak meg az eredeti szöveg; van az olyan jó, mint az ő ősbudavári rögtönzései.

Borbély Sándor egyáltalán nem való operettbe. Absolut hiányzik a hozzá való organuma. Tegnap este Scaldza borbély szerepét teljesen elejtette. Meglehető volt Perényi (Kadár) és Hunyadi (palermoi herceg.)

Ugy a zenekar, mint a férfi és női karok kitétek magukért.

○ **Uj díszmunka.** A Magyarország és a Nagyvilág című illusztrált folyóirat, amely Budapesten jelenik meg magyar, francia és német nyelven, sorra vette Baranyamegyét és ennek keretében a megye székhelyét, Pécsét. A műben mindennemű adat, mely a törvényhatóság jelenlegi társadalmi, kulturai életére fényt vet, bent lesz, ami célból nevezett vállalatnak két munkatársa tartózkodik jelenleg városunkban, akik beszerzik közvetlen forrásból a szükséges adatokat. Ajánljuk őket a közönség támogatásába.

Törvényszék.

§ **A telefondrót vándorlása.** *Pigec Mihály* napszámában dolgozott a folyó év őszén a Bubreg-féle ház átalakításánál. Munkájában egy társa figyelmeztette, hogy a padlásán egy nagy csomó drótot talált. *Pigec* erre felment a padlásra a drótert, lehozta onnan

és kinyilatkoztatván, hogy jó lesz pálinkára, bement vele a Herceg Testvérekhez s ott el akarta adni. Azoknak azonban feltűnt a telefondrót s azonnal telefonoztak a rendőrségre, a hol aztán *Pigec Mihály* be is vallotta, hogy a ház padlásán találta a drótot. Hogy pedig mikép került az oda, annak okát is felderítette a vizsgálat. *Koharits N. János* telefonvállalkozónál ugyanis alkalmazva volt *Vidolovics János* munkás, a ki ott lakott a Bubregházban. S mivel az ő padlásán találta a drótot *Pigec*, ezért csak ő vihette oda, elsikkasztván azt munkaadójától. Így kiderülvén a telefondrót vándorlásának históriája, *Vidolovics János* sikkasztásért, *Pigec Mihály* pedig lopásért vád alá helyeztetek s a pécsi kir. törvényszék ma tartotta meg ügyükben a végtárgyalást. A végtárgyaláson a káros kijelentette, hogy kárát az elsőrendű vádlott megtérítette s büntetését nem kívánja. A sikkasztás jelen esetben magánvádra lévén üldözendő, a közvádló megszüntetést indítványozott s így a bíróság a további eljárást *Vidolovics* ellen megszüntette. *Pigec Mihály* ellenében a lopás bebizonyítottván, öt nyolc napi fogházra ítélte a törvényszék, amely ítéletben a vádlott megnyugodott.

§ **Vak tyúk is talál gyöngyöt.** Ezt a közmondást vette figyelembe *Foki Máttyás*, piaci állnok, a ki *Ferenci János*, magyarpeterdi lakosnak volt a jobb keze, mikor az borjúkat hozott be eladás végett Pécsre. Ez évi szeptember hó végén is segédkezett az eladásnál *Ferencinek* és szemtanuja volt, mikor az piros

hogya a saját szememmel láthassam a korán elhunyt, imádott feleségem és a kis Brenda csontjait. Ez a —

Molly már nem bírta befejezni a megkezdett mondatot.

Irtózatossá sikoly tört ki a házvezetőnő elfehéredett ajkairól.

— Szentséges Isten — kiáltott föl lázasan — közel tizenhét esztendő múltán jó napfényre az én elhallgatott bűnöm?

— Mi történt Mrs. Martin? Beteg? — kérdezte a megrémült gyermek.

Halk, kétségbeesett zokogás felelt a kérdésére, majd Mrs. Martin kezében az ollóval fölkelte a székéről, néhány lépéssel előre támolygott és azután ájultan végigvágódott a padlón.

Más gyermek ilyenkor talán a fejét vesztette volna és lármát csapott volna. De Molly nem volt olyan, mint általában a gyermekek. Az asztalon megpillantotta a vizes kanocsót s azonnal felocsolta az ájult asszonyt. De a fáradozását nem koronázta siker.

Végre a bátor gyermeket is elfogta a félelem.

— El kell mennem, hogy Duncant vagy Lénát hívjam — szólt és a mankója után nyult.

Oly sebesen biccegett ki a szobából, amennyire csak tőle telhetett. Az ajtó, mely Mr. Stanton dolgozó szobájába vezetett, nyitva állt. A kastély ura hálókönztöben és papucsban ült a könyvei között.

— Oh! Mr. Stanton — szólt Molly halovány, ijedt arccal nézve reá — legyen olyan jó és gyorsan jöjjön velem. Mrs. Martin, a házvezetőnő már néhány perc óta ájultan fekszik, én pedig nem tudom eszméletre téríteni.

Stanton Miles fölugrott és gyorsan követte a leány-

kát abba a szobába, ahol a házvezetőnő feküdt a pusztas földön, kezeit a szívéhez szoritva. Az arcán a félelem kifejezése ült. A gyorsan előhívott szolgák emelték föl a földről.

Ez kissé több volt, mint a közönséges ájulás. A szegény öreg asszony, aki a kezében a nyitott ollóval bukott a földre, oly szerencsétlenül zuhant le, hogy az olló helye közel a szívéhez a testébe hatolt. A seb föltétlenül veszedelmes volt. Az orvos, akit azonnal a beteghez hívtak, gondolkozva hajtotta le a fejét.

— A seb a lehető legveszedelmesebb — mondta. Semmi reményem sincs, hogy megmenthessem az életét.

— Végtelenül sajnálom ezt a szomorú esetet — mondta a ház ura komoly hangon. Mrs. Martin csaknem egész életét házamnál töltötte. Csakugyan nincs segítség a számára? Igazán halálos volna a seb orvos ur? Alig tudom elhinni

Minden lehetőt megtettek, hogy megmenthessék az életét. Hosszu órák teltek, míg visszanyerte az eszméletét. Alig hogy ez megtörtént, arra kérte a környezetét, hogy a kastély urát küldjék hozzá, mert beszélni óhajt vele.

Stanton Miles nem tudta fölfogni, hogy a kezét miért nem akarja érinteni a beteg.

— Sziveskedjék megmondani a többieknek, hogy hagyják el a szobát — suttozta Mrs. Martin. Senkinek sem szabad hallani azt, amit mondani akarok.

Csodálkozott ugyan a kastély ura e furcsa kívánságon, de azért teljesítette és kiharancsolt mindenkit a szobából.

— Nos Mrs. Martin — szólt aztán barátságosan

bugyellárisába egymásután rakta be az ezüst forintosokat s így vagy 61 forintot összeszedett. A jó vásár feletti örömeben a gazda elvitte magával Fokit a »Koroná«-ba s ott olyan kedvvel mulatott, hogy még táncra is kerekedett. Jókedve azonban elmúlt, mikor fizetni kellett s nem találta sehol a piros bugyellárist. Ez már ekkor Foki zsebében volt; mert az udvaron Ferenci valahogy kiejtette a zsebéből és hűséges jobbkeze felvette ugyan, de nem adta oda neki, hanem megtartotta magának, hiszen »vak tyúk is talál néha gyöngyöt.« Mikor aztán megszabadult a kára miatt elbusult gazdától, ő kezdett mulatni s fizetett mindenkinek. Ezt persze már egy pálinkásboltban tette s ott büszkén csapta le az asztalra a piros bugyellárist, hogy ime van ő neki pénze, a mennyi csak kell! A piros bugyelláris azonban kiszakadt s a pénz belőle szanaszét gurult, nagy öröme a pálinkásbolt vendégeinek, a kik felkapkodták s Fokinak alig maradt pár forintja. E mellé még a rendőség is neszét vette a dolognak s rábizonyulván a lopás, át is adták az ügyészségnek. A királyi törvényszék ma hathavi börtönre ítélte a vádlottat, mely büntetésből egy hónapot vizsgálati fogsága által kitöltöttek vesznek. Az ítélet jogerős lett.

§ Szekéroidal, mint létra. Hogy a szekéroidal létrának is lehet használni, bizonyította Várkonyban Szalai József, munkás ember. Szalai ott dolgozott Szabó István, tehetős gazdánál s egy este későn visszalopózott az udvarba, leverte a kocsit oldalát s azt a kertkerítéshez támasztva, ily módon felmászott a ház tetejére, annak szalmafedelét felbontotta s bejutván a padlásra, onnan egy bödön zsirt ellopott. A zsirt hazavitte és hogy nyomára ne jöjjenek, a bödönt elégette. De bizony a nyomára jöttek mégis és a csendőrök kipuhatták, hogy Szalai volt a tolvaj, kinél a zsirt meg is találták. Szalai e lopás miatt ma állt a törvényszék előtt, a hol beismerte a tettet, de azzal védekezett, hogy a szegénység vitte a lopásra. Azonban ezzel szemben súlyosan esett a terhére, hogy lopás miatt már egy ízben el volt ítélve s ezért ma a bíróság hathavi börtönt mért rá. Az ítélet meg is felebbezte az ítéletet.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése december 17-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Napirenden a Bánffy-törvény tárgyalása volt. Elsőnek Polcner Jenő szólalt föl. A kormány — ugymond — meghamisítja önrendelkezésünket, ami hazaárulás. Ez utóbbi kifejezésért Szilágyi Dezső elnök szót rendreutasítja. Ezután

Apponyi Albert gróf tartotta meg másfél óras beszédét. A kormány iránti bizalom szempontjából elvetné a javaslatot, de országos érdekből elfogadja, amely megfelel a 67-iki XII. t. c.-ben lefektetett elveknek. A javaslat szerint önállóan rendelkezünk s 1898. január 1-sejétől az önálló vámterület elvi álláspontjában vagyunk, csupán gazdasági érdekből önálló intézkedéssel fentartjuk a státuskvót. Tehát január 1-én megszűnünk Ausztriával egy vámpolgyságban lenni és folytathatunk önálló vámpolitikát és akár január 2-ikán felállíthatjuk a vámso-

rompókat, amibe Ausztria bele nem szólhatna. Helytelen a javaslatot abból a szempontból megbirálni, vajjon májusban a vámközösség megújíttassék-e? Szólok különben a vámközösség hive, ha az igazságos egyességgel jön létre. (Zajos ellenmondás a szélső baloldalon.) Beszédét azzal zárja, hogy az 1867-iki törvény szelleme is a vámközösséget kívánja.

Bartha Ödön a függetlenségi párt lelkesedése közt polemizál Apponyival, mely után reátér annak a bizonyítására, hogy Bánffy báró és Pulszky Ágoston bizonyára idegenek nálunk, mert nem tudják, hogy az 1791. XII. t. c. kimondja, hogy Magyarországot sohasem lehet rendeletekkel kormányozni.

A főrendiház ülése december 17-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Ülés elején Hettyey Sámuel pécsi püspököt és Szapáry László gróf fiúmei kormányzót fölveszik a főrendek névjegyzékébe.

Tárgyalás alá veszik ezután a községi és helynevek magyarságáról intézkedő törvényjavaslatot s Perczel Dezső belügyminiszter föl szólalása után mellőzik Roman Miron, nagy-szebeni metropolita indítványát, aki a tárgyalás elhalasztását kívánja, mert nemzetiségi célzatu módosítványait szeretné a törvényben megvalósítani.

Császka György kalocsai érsek indítványára Erzsébet királynét f. hó 24-én születésnapja alkalmából üdvözölni fogják.

TÁVIRATOK.

— **Gautsch utódja.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A válságba jutott osztrák kabinet elére Gautsch utódjául Thun gróf, volt csehországi helytartót emlegetik.

— **Visszautasított főispán.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Szatmármegyének tegnap Nagy-Károlyban megtartott közgyűlése határozatilag kimondta, hogy Hugonnay Béla grófnak a megye főispánjává történt kinevezését nem tesszéssel és sajnálattal fogadja. A vármegye Nagy László alispánt óhajtotta a főispáni székbe.

Nyilt-tér.*)

Köszönet-nyilvánítás.

Mindazok, kik hön szeretett s felejthetetlen boldogult

SCHEDIVY FERENCZ-nek

folyó hó 16-án végbement temetésén megjelenésük, koszorúk küldése és számos egyéb részvénytárgyak kijelentése által, mély fájdalomukat enyhíteni igyekeztek, különösen a temetésen testületileg megjelent *Pécsi Polgári Daloskör* és *Veterán-egylet*, fogadják ez uton is legforróbb köszönetünket.

Pécsett, 1897. december 17-én.

A gyászoló család.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENCZ
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Nyilvános köszönet

Wilhelm Ferencz gyógyszerész urnak Neunkirchenben, Alsó-Ausztria, az antiarthritis és antiarthritiai vértisztító-thea feltalálójának. Vértisztító készvény és csuszál.

Kötelességemnek tartom a nyilvánosság előtt Wilhelm gyógyszerész urnak Neunkirchenben legbensőbb köszönetemet nyilvánítani azon szolgálattért, melyet az ő vértisztító-theája fájdalmas készvény-szenvedésemben tett. Másokat is, kik ezen szörnyű fájdalmakban szenvednek, ezen kitűnő theára figyelmessé teszek. Nem vagyok képes azon kínzó fájdalmakat, melyeket 3 éven át minden időváltozásakor tagjaimban szenvedtem leírni, a melyekből sem orvosság, sem pedig a Bécs melletti Badenbeni kénfürdők használata által szabadulni nem tudtam. Álmatlanul hevertem éjjelen át az ágyamban, étvágyam szemlátomást fogyott, kinézésem mind rosszabbra fordult és az egész testem banyatlott. A fentemlített theának 4 heti használata után szenvedéseimtől nemcsak hogy megszabadultam és most sem szenvedek, habár már 6 hete theát nem iszom, hanem az egész testem állapota is javult. Meg vagyok győződve, hogy mindenki, ki hasonló szenvedésekben ezen thea használatához fordul, szintén áldani fogja ezen thea feltalálóját, Wilhelm Ferencz urat.

Kitűnő tisztelettel

Butschin-Streitfeld grófné,
alezredes neje.

Kapható: Pécsett,

Sipőcz István gyógyszerész urnál.

Hirdetések.

A DR. EGGER féle

Injectio Hamamelis Virginica

a leghatásosabb külszer (befecskendezés) férfiak és nőknél, új és idült folyások valamint csőbántalmak orvoslására. A Hamamelis Virginica tropikus növény rendkívüli hatása a nyákhártyára orvosilag már régen el van ismerve, úgy hogy ezen különben is szerencsés összetételű Injectio ennek köszönheti gyógyerejét. 2-3 üveg használata a legmakacsabb bajt tetemesen javítja illetve meggyógyítja.

Egy üveg ára 70 kr., a pénz előleges beküldése mellett postán bérmentve: 1 üveg 1 frt 05 kr., 2 üv. 1 frt 75 kr., 3 üv. 2 frt 45 kr. Főraktár: Gyógyszertár a »Nádor«-hoz Budapest, VI., Váci-körut 17.

Kapható Pécsett: Sipőcz István, Zsiga László és Göbel Kálmán gyógyszerész urnaknál.

Téli ruhák!

Az igen tisztelt

közönség figyelmébe!

Olcsó és csinos ruhák

férfiak és gyermekek részére kaphatók:

SCHMITZ SOMA

üzletében

PÉCSETT,

Király-utcza bazár épület.

1874. óta fennálló

Zongora-, harmonium és pianino-raktá

Goldstein J.

Pécsett, országut 56, (baltérrel szemben)

Legnagyobb választék

Zongora vont hurokkal
 ongora kereszt hurokkal
 ongora öntött kerettel
 ongora vashangolókkal
 cigara kőszí hanggökökkel
 ongora viszhangszeleppel.

Elismerő oklevél Pécs 1888.

Csak akkor valódi, ha a háromszögű palaczk az itt levő szalaggal (vörös és fekete nyomás sárga papíron) van elzárva

Edaig fölülmulhatatlan!
Maager Vilmos
 féle
 valódi tisztított

(törvényesen védett csomagolásban)
MAAGER VILMOSTÓL
BÉCSBEN.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyű emészthetőségénél fogva gyermekeknek is különösen ajánlatik és rendeltek mindama eseteknél, melyeknél az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását el akarja érni. — Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben III/3. ker. Heumarkt 3, valamint az osztr.-magyar monarchia legtöbb gyógyszer-tárában.

Pécsett kapható: Sipőcz István, Zsiga László gyógyszer-tárában; Reeh Vilmos, Spitzler fia kereskedésében.

Főraktár és főelárusítás az osztrák-magyar monarchia részére:

MAAGER VILMOS, BÉCS,
III/3. Heumarkt 3.

Utánzatok hatóságilag nyemoztatnak.

Pécsi kölcsönös segélyező-egylet.

(Pécs Király-utca 23. sz. saját ház.)

Van szerencsénk a n. é. közönség szives tudomására hozni, miként előjegyzések a pécsi kölcsönös segélyező egylet XXXIII. évtársulatának törzsrészevényeire a mai nappal kezdetüket vették, s e célból az aláírási ívek az intézet helyiségeiben a rendes hivatalos órák alatt (vasárnapokat és ünnepnapokat kivéve) d. e. 9—12 óráig kitéve vannak.

Az ujonnan keletkező 1898. évi 33-ik évtársulat, épp úgy mint a korábbi harminczkét évtársulat: **6 évre terjed** s így az egy-egy részletre megállapított **50 krnyi heti-betét 6 éven át fizetendő.** A befizetések emez új évtársulatra 1898. évi január hó 2 án kezdődnek s a második év végéig, azaz: **1898. évi január hó 15-éig** teljesíthetők, anélkül, hogy az alapszabályokban megállapított késedelmi pótlékot, az egy heti mulasztásért fizetni kellene. **A törzsrészevények a hat évi ciklusra egyszerre is befizethetők,** s ez esetben egy-egy törzsrészevény után — a 6 évre megjáró 156 frt helyett — **138 forint fizetendő.**

Az előjegyzés alkalmával minden egyes aláírt törzsrészevény után **1 forint beiratási díj** lesz fizetve.

Az aláírók, tekintet nélkül a jegyzet törzsrészevények számára, az intézet rendes tagjai — részevényesei lesznek, s ezért köztük — hat év letelte után — a megfelelő kamat s az elért összes tiszta nyereség, a jegyzet törzsrészevények arányában, teljes mértékben jut elosztásra.

A pécsi kölcsönös segélyező egylet

elfogad rendes takarékbetéteket is
 (1 forinttól bármily magas összegig)

s eme betéteket, rendes körülmények között, ha kisebb összegekről szólnak, kívánatra, **felmondás nélkül,** nagyobb összegeket pedig, a lehető legrövidebb felmondási idő igénybevételevel fizeti vissza,

s az ily takarékbetétek után rendszeren 4% kamatot fizet.

A betétek után kivetett 10% tőke kamatadót a betevők megterhelése nélkül az intézet maga fedezi.

A vidéken lakó egyesületi tagok s ügyfelek által teljesítendő befizetése megkönnyítése és költségmentesítése valamint a részükre kiutalványozandó összegeknek előnyösen való megküldése céljából a pécsi kölcsönös segélyező egyletnek **giró számlája** van az osztrák-magyar banknál, és **chek számlája** a m. kir. póstatakarékpénztárnál, mely utóbbi számlára szóló befizetési lapok egyszerű felkérésre, bárkinek is megküldve lesznek.

Mindennemű üzletkötésekre vonatkozó, vagy más egyéb felvilágosítással az intézet vezérigazgatója mindenkor a legnagyobb készséggel szolgál, s ugyancsak nála, illetve az intézet helyiségeiben, megszerezhetők az **egyesület alapszabályai is,** akár személyesen, akár levél útján kívántatnának.

Kelt a pécsi kölcsönös segélyező egylet 1897. évi november hó 27-én tartott igazgatósági ülésből.

Kindl József,
 vezérigazgató.